

γραιάς ἀσχημοτάτης — τζιογκολόζας, ὅς ἀποκαλεῖται αὕτη ἐν τῷ δράματι — τροφοῦ της συνέντευξιν. Ὁ Φερχάτ ἀνωπομόνως περιμένει νὰ φθάσῃ ἡ νύξ, ἥς ἐπελθούσης, τρέχει ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἡγεμονίδος, τῆς ὁποίας διαφεύγει ἡμᾶς τὸ ὄνομα τὴν στιγμήν ταύτην, καὶ μετὰ παλλομένης καρδίας ψάλλει τὸ περιπαθέστατον τῶν ἀσμάτων του.

Παρέρχονται λεπτά τινα μόλις, καὶ ἡ ὥραια νέα κατέρχεται τὰς κλίμακας τοῦ μεγάρου της, παρακολουθημένη ὑπὸ τῆς γραιάς τροφοῦ.

Ἡ νέα ἀποβάλλει τὸ κάλυμμα, ὅπερ φέρει, πίπτει ὁ Φερχάτ τὸ μπουζούκ, καὶ . . . ἐναγκαλιζονται.

Μετὰ τὰς πρώτας ἐξομολογήσεις τοῦ διαβρωτικοῦ καὶ ἀμοιβαίου πάθους των:

— Ἀχ! πρέπει νὰ λησμονήσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον! λέγει ἡ νέα κλαίονσα.

— Διατί, ἄστρον μου; ἐρωτᾷ ἀπελπισ ὁ νέος καὶ ἐλθαμένος. Τώρα, ποῦ μόλις σὲ εἶδα, ψυχὴ μου!

— Ἀχ! ἀρνάκι μου, διὰ νὰ σὲ πάρω σύζυγον καὶ νὰ σὲ ἀπολαύσω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μεγάλη ἢ μᾶλλον ἀδύνατα πρέπει νὰ ἐκτελέσῃς.

— Διὰ σέ, διαμάντι μου, διὰ σὲ τὸ πᾶν εἶμαι πρόθυμος καὶ ἱκανὸς νὰ κατορθώσω. Καὶ τοῦ Προφήτου τὴν φεράδα ἱππεύω, ἄρκει νὰ γείνης ἰδική μου.

— Αὐτὸ, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ προτείνω, εἶναι δυσκολώτερον, πολὺ δυσκολώτερον, ἀκατόρθωτον! Πολλοί, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν πατέρα μου, μετὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἀπέτυχον, τελειώσαντες τὴν ζωὴν των ἐλεεινῶς. Ἐκεῖνος προώρισται νὰ γείνη ἰδικὸς μου, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν....

— Εἰπέ μου τὴν, εἰπέ μου τὴν, καὶ βλέπομεν.

— Βλέπεις τὴν σειρὰν αὐτὴν τῶν βουνῶν ἀντικρὺ μας; Εἶναι ἐπτά....

— Δι! Τὴν βλέπω, πουλάκι μου.

— Ὁ πατέρας ὑπεσχέθη νὰ μὲ δώσῃ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ φέρῃ νερόν εἰς τὸ καλάτι μας, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐβδόμου καὶ τελευταίου βουνοῦ, ὅπου ὑπάρχει μία πηγὴ, χύνουσα νερόν, σὰν κρύσταλλον.

— Αὐτὸ μόνον; Θὰ ἴδῃς τί θαύματα θὰ κάμῃ ὁ ἔρως μου!

— Τὸ ἐλπίζεις, ἀρνάκι μου, ψυχὴ μου;

— Εἶμαι βέβαιος, ὥραϊον καὶ φωτεινόν μου ἄστρον. Τώρα, δός μου νὰ ῥοφήσω δύναμιν καὶ θερμὸς ἀπὸ τὰ κοράλλινά σου χεῖλη.

Ἡ νέα ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστοῦ της, καὶ ὁ Φερχάτ καταφιλεῖ

τὰ ὠραία χεῖλη τῆς καλῆς ἐρωμένης, ἐκμυζῶν τὸ ἄρωμα αὐτῶν ὅλον....

Ἐνῶ εἰς τὰ χεῖλη τῆς γραιάς μειδίαμα κακεντρέχειας καὶ φθόνου ἐπιφαίνεται....

Ἡ νέα μετὰ τῆς τροφοῦ ἀποτύρονται, ἐξαφανίζεται ἐπὶ στιγμήν ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ ἔραστής, ἀλλάσσει ἡ σκηνογραφία, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανερχεται ὁ Φερχάτ, φορῶν ἐργάτου ἐνδυμα καὶ φέρων σκαπάνην ἐπ' ὤμου.

Ἀποτείνει ἐγκάρδιον πρὸς τὸν Προφήτην προσευχὴν καὶ ἄρχεται τῆς ἐργασίας του ψάλλον. Ἀδελφί, ἄδελφί συνεχῶς, ἡ σκαπάνη πίπτει ἐπὶ τῶν πετρῶν. Βράχοι, ὁ εἰς; κατόπιν τοῦ ἄλλου, καταπίπτουσιν εἰς τὰς χαράδρας.

Τοῦτο ἐνθαρρύνει τὸν Φερχάτ, καὶ ἡ κοπιώδης ἐργασία προχωρεῖ, καὶ νέοι βράχοι, ἀπασπώμενοι καταπίπτουσι.

Δὲν ἤξεύρω πόσα ἔτη ἐργάζεται οὕτως ὁ ταλαίπωρος, ἐνισχυόμενος ὑπὸ τοῦ παντοδυνάμου ἔρωτος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους φθάνει εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ πολύτιμον ὕδωρ ἀναβλύζει.

Ὅποια εὐτυχία!

Ὅλιγον ἀκόμη, καὶ ἡ ἐρωμένη θὰ γείνη ἰδική του!

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἐργασία εἶναι εὐκολωτέρα. Ἐκλειψάντων ἅπασι τῶν ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων, ὁ ἥρως ἔραστής ἐντὸς ὀλίγου θὰ φέρῃ τὸ ζητηθέν ὕδωρ διὰ τὴν κρήνην τοῦ ἀνακτόρου τοῦ τόσον ἀκριβὰ πωλοῦντος τὴν θυγατέρα του ἄρχοντος.

Ὁ Φερχάτ σκάπτει τὰς ἀναγκαίας αὐλάκας, καὶ τὸ ὕδωρ ῥέει δροσερόν καὶ διαυγές, ὁσημέρῃ πλησιάζον εἰς τὸ μέγαρον.

Ἐπέστη τέλος ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα, ὁ νέος τρέχει, σκάπτει τὴν πρὸ τοῦ ἀνακτόρου πλατεῖαν, κατασκευάζει τὴν αὐλάκα, ἣν φέρει μέχρι τῶν στομιῶν τῆς κρήνης.

Ἰδοὺ αὕτη πληροῦται, καὶ ἐκ τῶν κρουῶν της ἄρχεται ῥέον τὸ ὕδωρ.

Οἱ κόποι καὶ οἱ μόχθοι τοῦ νέου ἐπληρώθησαν. Ἰσταται πλήρης ἐλπίδων πρὸ τῆς θύρας, περιμένων νὰ λάβῃ παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς τὸ ἀνῆκον αὐτῷ πλέον γέρας, τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς.

Ἀλλ' ἀντὶ πάντων τούτων, — φεῦ! φροῦδαί ἐλπίδες! ἀτυχὴς ἔρως! — ἐξέρχεται ἡ γραιὰ τροφὸς κλαίονσα καί:

— Ἀπέθανεν ἡ ἐρωμένη σου! τῷ λέγει, δυστυχὲς τέκνον!

Ὁ νέος μένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὥσπερ ἐβλήθη ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐπειτα ἐξάγων ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς ζώνης του, ἐμπήγει αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν! . . .

Ἐνῶ δὲ οὗτος πίπτει αἱματόφυρτος, καγχαζούσης τῆς γραιάς μεγάρας, ἐξέρχεται τοῦ μεγάρου ἡ νέα, κροτοῦσα τὰς χεῖρας ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ ἐτοιμὴ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐπανελ-

θόντος ἔραστοῦ. Ἀλλ' ἐπὶ τῷ φρικαλέῳ θεάματι τοῦ ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ πλέοντος νεανίου, καταλαμβάνεται ὑπὸ στυγνῆς ἀπελπισίας, ὁρμᾷ πρὸς τὸ πτώμα αὐτοῦ, τὸ ἐναγκαλίζεται. Βλέπουσιν δὲ τὶ ἐγχειρίδιον, ἀρπάζει αὐτὸ μεθ' ὁρμῆς, τὸ ἐμπηγνύει εἰς τὰ λευκὰ στήθη της καί, τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸ ἄψυχον ἤδη πτώμα τοῦ Φερχάτ, πίπτει ἐπ' αὐτοῦ ἀναμιγνύουσα τὸ αἷμά της μετὰ τοῦ αἵματός του.

Ἡ γραιὰ μειδιᾷ σατανικῶς, δεικνύουσα τοὺς νέους διὰ τῆς ῥικνῆς αὐτῆς χειρὸς....

Οὕτω δὲ πίπτει ἡ αὐλαία!

(Ἐπεται συνέχεια)

Α. ΕΝΤΑΛΗΣ.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Μωαμεθανὸς τις προσκυνητὴς, τ' ὄνομα Βέν Ἀσσούνας, ὁπλαρχηγὸς τοῦ Βέν τῆς Τριπόλεως, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀραβούς, ἔλατ' ἐν τῷ δρόμῳ αὐτοῦ, καὶ ἐνυκτώθη σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Φθάσας δὲ εἰς σκηνὴν τινα, καὶ εὐρών τὴν θύραν αὐτῆς ἀνοικτὴν, ἔττησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐζήτησε βοήθειαν, ὣν ὑπερβολῇ ἀποσταμένος καὶ διψασμένος. Ὁ πολεμικὸς Ἀραψ ἐπροσκάλεσε τὸν ἐχθρὸν του νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν σκηνὴν ἀφόδως, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μετ' ὅλον τὸ σέβας καὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τὰ ὅποια φημίζεται τόσον οὗτος ὁ λαός. — Οἱ πρώτιστοι μεταξὺ αὐτῶν, ὡς οἱ πατριάρχαι τὸ πάλαι, διακονοῦν τὸν ξένον των. Καὶ ὁ τοῦ ὑψηλοτάτου βαθυμοῦ, ὅταν ἔλθῃ τις πρὸς ἐπίσκεψίν του, φέρει ἀμέτως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀρνίον ἀπὸ τὴν ποιμήνην, καὶ τὸ σφάζει ἡ δὲ γυνὴ του ἐπιστατεῖ τὰς θερκαπίνας της νὰ τὸ μαγειρεύσῃ κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον. Μεταξὺ τινῶν ἀπὸ τοὺς Ἀραβούς ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀρχαία συνήθεια, περὶ τῆς ὁποίας τόσον συχνὰ ὁ λόγος εἰς τὰς Γραφάς, τοῦ νίπτειν τοὺς πόδας καὶ ἡ φιλοφροσύνη δὲ αὐτῇ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου. — Τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, εἰσάγεται ἀπὸ τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ θρεπτοῦ ἀρνίου ἐψητόν, ἀπὸ φοινίκια καὶ ξηρὰ ὀπωρικά, καὶ προσφάγιόν τι ἐπίτηδες ἐτοιμασθὲν ἀπὸ τοῦ Ἀραβὸς τὴν σύζυγον, πρὸς πλειοτέραν τιμὴν τοῦ ξένου τοῦ ἀνδρός της.

Ἄν καὶ οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοὶ εὐρίσκοντο ἐνησχλημένοι εἰς πόλεμον συναλλήλως, ἐσυνομιλοῦσαν ὁμῶς μετ' ἐλκρινείαν καὶ φιλίαν, διηγούμενοι τὰ ἑαυτῶν καὶ τὰ τῶν προγόνων ἀνδραγαθήματα ἀλλὰ ὡχρότης αἰφνίδιος ἐκάλυψε τὸ ξενόδοχον τὸ πρόσωπον σηκωθείς ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπεσφύρη, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔστειλε μή-

1 Ἀρνίον μου, ἄστρον μου, διαμάντι μου κ.τ.λ. ἐκφράσεις παρὰ τοῖς Τούρκοις στοργῆς καὶ ἀγάπης.

θυμα εἰς τὸν ξένον του, ὅτι ἡ κλίνη ἦτον ἐστρωμένη, καὶ πάντα ἑτοιμα διὰ τὴν ἀνάγκυσίν του· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἡσθάνετο καλῶ, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνον· ὅτι εἶχεν ἐξετάσει τὸν ἵππον τοῦ φιλευμένου, καὶ τὸν εὗρε παρὰ πολὺ ἀδύνατον διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπαύριον· ἀλλ' ὅτι ἵππος εὐρωστος μὲ κάθε τι ἀναγκαζόν ἤθελεν εἰσθῆαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἑτοιμος εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ὅπου καὶ αὐτὸς ἦθελε τὸν ἀνταμῶσαι καὶ τὸν ἀποχαιρετίσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἡ πόρθησε μὲν ὁ ξένος εἰς τὴν διχγωγὴν τοῦ ξενοδόχου του· ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῆς, ἐπλαγίσσε διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἄραψ τις ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐν κειρῷ νὰ λάβῃ, πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινα, ἡ ὁποία τοῦ ἦτον ἑτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἴδε κανένα τῆς οἰκογενείας, ἑωσὺ φιλῶσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρτήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βασιτάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποστηρίζοντα τοὺς ἀναβολαίς, ὥστε αὐτὸς ν' ἀναβῇ, (τὸ ὅποσον μεταξὺ τῶν Ἀρχῶν γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις). Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῇ ὁ Ἀσσοῦνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀσπονδον, ὅποιος αὐτός. Χθὲς βραδύ, εἶπε, διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρὸς μου. Ἐδῶ κεῖνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς σου, (τὰ ὅποια τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς), ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὤμοσα πολλάκις, εἰς ἐπήκοον τῆς οἰκογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῶ τοῦ φονέως του τὸ αἷμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πᾶραυτα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν του θέλω σὲ διώξαι, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσης ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπου, κατ' ἐὺτυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρρεν εἰς αὐτὴν ὑπερᾶσπιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῇς ὡς ἀπορρατισμένον νὰ σὲ ἀφηνίσω, εἰς ὅποιονδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμωθῶμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἡ καὶ τῶν δύο ἡζωὴ εἶναι χαμένη, πᾶν ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Βὲν δὲ Ἀσσοῦνας, ὠφεληθεὶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτὰ ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀ-

ραβός, ἐφθασεν εἰς τοῦ Βέη τὸ στρατομα ἐν κειρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλῶς. — Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἀραψ ἤθελε πράξει ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

ΓΕΩΡΓ. Α. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Η ΤΑΦΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΑΠΩΣΙΝ

Τοσχύτη εἶναι ἡ περιέργεια τῶν Εὐρωπαίων κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἰαπωνίαν, ὥστε θεωρῶ καλὸν νὰ ἀναφέρω τι περὶ τῆς χώρας ταύτης.

Ἡ βλάστησις ἐν ταῖς ἀπωτάταις ἐκείναις χώραις τοσοῦτον χλοερὰ καὶ ἀειθαλής ἐστίν, ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τελευταίᾳ τοῦ ἀνθρώπου κατοικίᾳ ἐπικρατεῖ διηνεκές ἔκρ. Τὰ νεκροταφεῖα αὐτῶν ἐν ἐκάστῃ ἐποχῇ κατασκευάζονται ὑπὸ γλῶσς καὶ ἀνθέων, οἱ δὲ τάφοι, ἀφελῆ μνημεῖα ἀναμνησκόντα τοὺς ἀπελθόντας, πᾶσαν ἰδέαν καταστροφῆς ἀπομακρύνουσιν. Ἐκάστη οἰκογενεὶα κατέχει ἰδιαιτέρον τμήμα, ἕκαστος δὲ τεθνεὺς ἴδιον τάφον ἐν τῷ κοινῷ πεδίῳ τῆς ἀναπαύσεως· αὕτη δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνεῶτος ἵπταται ἀπὸ λόφου εἰς λόφον, παρὰ τοὺς κήπους καὶ τὰ ἱερὰ ἄλλα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πυλῶν τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων. Εἰς Ναγκασάκην τὸ νεκροταφεῖον προξενεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὀρέων, ὧν τὰ κατώτερα μέρη εἰσὶ ἀπώτομα, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἔσκαψαν βαθμίδας, αἵτινες σχηματίζουσι, κυρίως κύκλῳ τῶν πρὸς Ἀνατολὰς συνοικιῶν, ἀξιοθέατον ἀμφιθέατρον νεκρικῶν μνημείων, πόλιν ἔχουσαν ἀντιμέτωπον ἑτέραν πόλιν. Ἐπὶ τῆς κατωτέρας πλευρᾶς τοῦ ὄρους κεῖται ἡ πόλις τῶν ζώντων παρουσιάζουσα τῷ ἡλίῳ τὰς μακρὰς καὶ εὐρεῖας αὐτῆς ὁδοῦς, καὶ τὰς πενιχρὰς ξυλῖνας οἰκίας, τὰς ὑπὸ ἐφημέρου πληθους οἰκουμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ὑψηλοτέρας ἡ μυστηριώδης νεκρόπολις μετὰ τῶν τειχῶν καὶ τῶν ἐκ γρανίτου μνημείων αὐτῆς, τῶν αἰωνοβίων δένδρων καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτῆς σιγῆς.

Ὅποτε οἱ κάτοικοι τῆς Ναγκασάκης ὑψῶσι πρὸς τὸ ὄρος τὰ βλέμματα, ἀκουσίως τὸ πνεῦμα αὐτῶν φέρεται πρὸς τὰς ἀναριθμήτους πρὸ αὐτῶν παρελθούσας γενεάς. Ἡ πληθὺς αὕτη τῶν ἐπιτυμβίων λίθων τῶν φαινομένων ἀνὰ μέσον τοῦ γλαυκοῦ πέπλου τῶν ἀναθυμιάσεων, γεννᾷ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ πνεύματα τῶν προγόνων ἐπιστρέφουσι παρὰ τοὺς τάφους βωβὰ πλὴν μετὰ

προσοχῆς ἀκροώμενα τῆς τύρῃς τῆς ἐπικρατεῦσης ἐν τῇ πόλει.

Ἀπαξ τοῦ ἔτους περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἅπαντες οἱ κάτοικοι τελοῦσιν ἐν τῇ πόλει τῶν νεκρῶν ἐπὶ τρεῖς ὅλας νύκτας ἐπίσημον ἑορτήν. Τὴν πρώτην ἐσπέραν φωτίζονται διὰ ποικιλοχρῶν ἐκ χάρτου φανῶν οἱ τάφοι τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ φθινοῦτος ἔτους. Τὴν δευτέραν καὶ τρίτην νύκτα ὅλοι οἱ τάφοι ἀνεξαίρετως ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι συμμετέχουσι τοῦ αὐτοῦ φωτισμοῦ· ὅλαι δὲ αἱ οἰκογενεαὶ τῆς Ναγκασάκης κατασκηνοῦσιν ἐν τοῖς νεκροταφείοις, ὅπου πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν τελοῦσιν ἀφθότους σπονδὰς. Αἱ φωναὶ θορυβώδους εὐθυμίας ἀντανάκλωσιν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, τὰ δὲ πυροτεχνήματα ἀκαταπαύστως διασχίζοντα τὸν ἀέρα φαίνονται μινύοντα τὰς τῶν ἀνθρώπων φωνὰς μετὰ τῶν ἐκ τῶν πυροσφοκροτήσεων ἡχων. Οἱ διαμένοντες ἐν Ναγκασάκῃ Εὐρωπαῖοι μεταβαίνουν ἐπὶ τῶν ἡκυροβολημένων πλοίων των, ὅπως ἀπολαύσωσι μακρόθεν τοῦ μαγευτικοῦ θεάματος τοῦ παρισταμένου ἐπὶ τῶν λόφων.

Πλὴν τὴν τρίτην νύκτα πρὸς τὰς δύο ὥρας τοῦ μεσονυκτίου βλέπει τις ἀφ' ἑνὸς σειρὰς θαλάσσης καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ συναθροισμένων ἐπὶ τῆς παραλίας, ἐνῷ τὸ ὄρος εἰσέρχεται βαθμηδὸν ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ σιγῇ. Ἀνάγκη ἵνα οἱ νεκροὶ ἀπέλθωσι καὶ ἐξαφανισθῶσι πρὸ τῆς πρυίτης, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον πλέκουσι χιλιάδας ἀκατίων ἐξ ἀχύρου ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων ἐπιβιβάζουσιν ὀπώρας καὶ σποράς. Ἐπὶ τῶν ἀκροσφαλῶν τούτων ἀκατίων θέτουσιν ὅλους τοὺς ἐκ χάρτου φανούς τοὺς χρησιμεύσαντας πρὸς φωτισμὸν τῶν νεκροταφείων, ἀναπτύσσουσι τὰ μικρὰ αὐτῶν ἱστία, ἢ δ' ἐωθινὴ αὐρα τὰ διασπαίρει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅπου μετ' ὀλίγον ἀναφλέγονται. Οὕτω ἅπας ὁ στολίσκος καταστρέφεται ἀφίνων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἔχνη πυρός· οἱ νεκροὶ βαδίζουσιν ἐναερίως. Ταχέως τὸ τελευταῖον ἀκάτιον καταποντίζεται, ὁ τελευταῖος φανὸς σβέννυται, καὶ ἡ τελευταία ψυχὴ ἀπέρχεται τῆς γῆς. Περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου δὲν μένει οὐδ' ἴχνος τῆς τῶν νεκρῶν ἑορτῆς.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ) Ἐκ τινος κελλίου Μ. Γ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ κύριος Μ... εὐνοούμενος τοῦ Ταλλεϋράνδ, λαβὼν ἐπιστολὴν παρὰ τινος φίλου του, δι' ἧς τῷ ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν, ὅτι δυσκόλως τὴν ἀνέστυξεν.